

Χαίρε βλαστού αμαράντου κλήμα, χαίρε καρπού ακηράτου κτήμα

Η παρουσία μας στους ναούς αυτή την περίοδο ας είναι η δική μας καταφατική απάντηση και συνέχεια της οδού της Παναγίας.

Πρωτ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Ο άνθρωπος στη ζωή του αναζητά την χαρά μέσα από τους κόπους του. Δεν είναι μόνο οι επιλογές που έχουν να κάνουν με την οικογένεια και τη εργασία του, αλλά και όλες οι σχέσεις τις οποίες ο καθένας επιλέγει να έχει, αποσκοπούν στη χαρά. Και αυτή επιτείνεται με όσα ο άνθρωπος έχει, αποκτά χάρις στον κόπο του, αλλά και χάρις στις συγκυρίες της ζωής. Το ίδιο συμβαίνει και στη σχέση του ανθρώπου με το Θεό. Επιζητούμε την χαρά μέσα από την κοινωνία με το Θεό. Μπορεί μία τέτοια σχέση να είναι ανισομερής, διότι ο Θεός προσφέρει στον άνθρωπο, ωστόσο η ανταπόκριση από την πλευρά μας στην αγάπη του Θεού και η προσφορά του εαυτού μας δημιουργεί τις προϋποθέσεις για μία εσωτερική χαρά όχι γιατί αξίζουμε την ευλογία και τις δωρεές του Θεού, αλλά γιατί κατανοούμε ότι Εκείνος μας αγαπά. Την ίδια στιγμή η σχέση μας με το Θεό αποτελεί ένα κερτημένο μοναδικής αξίας. Μας οδηγεί στην αθανασία και την αιωνιότητα, δηλαδή στην υπέρβαση της δύναμης του θανάτου επάνω μας, που είναι η ελπίδα του καθενός.

Στην περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής μας δίδεται η ευκαιρία να συνειδητοποιήσουμε την αξία της πνευματικής χαράς και της αιωνιότητας ως της προοπτικής στη ζωή μας. Δεν είναι μόνο η νηστεία, η προσευχή και η εν γένει πνευματική προσπάθεια. Είναι και τα πρόσωπα τα οποία φέρνει στο προσκήνιο της

ζωής μας η Εκκλησία. Κορυφαίο είναι το πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου, η οποία έχει θέση τόσο στις ιερές ακολουθίες καθημερινά, αλλά ιδιαίτερα τις Παρασκευές της Σαρακοστής, στις οποίες απευθύνουμε προς Αυτήν τους Χαιρετισμούς. Και συρρέουμε στους ναούς ακόμη κι αν δεν κατανοούμε πάντοτε το πνευματικό βάθος της προοπτικής την οποία ανοίγει στη σχέση του ανθρώπου με το Θεό η Παναγία, διότι μέσα μας μία φωνή μας υποδεικνύει ότι μπορούμε να αντλήσουμε δύναμη όποια κι αν είναι τα κίνητρά μας στην μετοχή στην υμνωδία προς τιμήν του προσώπου της. Και είναι τέτοιος ο πλούτος των μηνυμάτων που λαμβάνουμε, που διαπιστώνουμε ότι όχι απλώς ξεπερνούν την πτωχεία της ύπαρξής μας, αλλά γίνονται η πρόσκληση να ζήσουμε κι εμείς ένα μικρό θαύμα στις καρδιές μας, ως μίμηση του μεγάλου που έζησε η Παναγία.

Η Υπεραγία Θεοτόκος είναι, σύμφωνα με τον ιερό υμνογράφο, το κλήμα το οποίο προέρχεται από αμάραντο βλαστό και την ίδια στιγμή το κτήμα που δίνει αθάνατο καρπό. Αμάραντος και Αθάνατος είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού και την ίδια στιγμή ο Υιός της Παρθένου. Και στο πρόσωπο της Παναγίας μάς δίδεται η δυνατότητα να δούμε μέχρι πού έχει κληθεί να φτάσει η ανθρώπινη φύση, δηλαδή ο καθένας από εμάς. Να γίνουμε κλήμα από το οποίο βγαίνει το κρασί το οποίο ευφραίνει την καρδιά του πλησίον, και τη ίδια στιγμή εκείνη η εύφορη γη στην οποία σπείρεται ο καρπός της αθανασίας για όλους. Πρώτη η Παναγία βίωσε αυτή την κατάσταση, χάρις στην ευλογία της χάριτος του Θεού, αλλά και ως σημείο δόξας για τον κόπο της. Εύφρανε τις καρδιές όλων των ανθρώπων και συνεχίζει να τις ευφραίνει γεννώντας τον Χριστό, ο οποίος προσφέρει το Αίμα Του για να γλιτώσει τον άνθρωπο από τον πνευματικό και αιώνιο θάνατο. Για να δώσει την γνήσια χαρά που πηγάζει στον κόσμο από την σχέση με τον Χριστό. Για να αλλάξει τον τρόπο της ζωής μας, ο οποίος περνά από την πανήγυρη της Βασιλείας των Ουρανών, στην οποία δια της αγάπης νικιέται ο θάνατος. Και όλα αυτά στην μήτρα της Υπεραγίας Θεοτόκου, η οποία έγινε «γη αγαθή», δηλαδή ο Παράδεισος στον οποίο χώρεσε ο Αχώρητος και έκανε τον άνθρωπο με τη θέλησή του, στην περίπτωση μας την Παναγία, κτήμα του Θεού το οποίο δίδει Θεό στον κόσμο.

Παραδομένοι όπως είμαστε στις μέριμνες της ζωής μας, στον τρόπο με τον οποίο ο πολιτισμός μας μάς ζητά να ξοδεύουμε το χρόνο, αδύναμοι να δούμε τον πραγματικό εαυτό μας έχουμε μετατρέψει την ζωή μας, ακόμη και σε ό,τι αφορά στην σχέση μας με το Θεό σε ζωή αιτημάτων, συμβιβασμών, απαιτήσεων από τους άλλους, προγραμμάτων, χωρίς μνήμη θανάτου αλλά και αιωνιότητας. Χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι δεν πρέπει να περιμένουμε από τους άλλους τη χαρά, αλλά να γίνουμε εμείς οι δοτήρες της. Αρκεί να βιώσουμε το βαθύτερο νόημά της που περνά από την ανταπόκρισή μας στην αγάπη του Θεού. Είναι μία προτεραιότητα την οποία δεν θα την συναντήσουμε στις δομές του κόσμου και της

πραγματικότητάς μας, οι οποίες είναι στηριγμένες στην απόκτηση του «άρτου της οδύνης» (Ψαλμ.), αλλά και στο ξεγέλασμά μας με τις ηδονές που δεν στηρίζονται στην κοινωνία της αγάπης, στην ευλογία του Θεού.

Γι' αυτό και η προσευχή μας στην Παναγία, η αναζήτηση του δικού της τρόπου αποτελεί ελπίδα ζωής. Να γίνω κι εγώ το κλήμα του αμάραντου βλαστού. Κοινωνώντας το Χριστό μέσα από την πίστη, την τήρηση του θελήματός Του, τη ζωή της Εκκλησία να ζήσω τη χαρά να μπορώ να ευφραίνω την καρδιά του πλησίον. Και την ίδια στιγμή να αισθάνομαι κτήμα του Θεού. Όχι δούλος, ούτε εταίρος, αλλά παιδί Του. Μέλος της οικογένειας που δίδει τον αθάνατο καρπό της αγάπης που μοιράζει Θεό στον κόσμο. Όχι μόνο υλικά, αλλά κυρίως ως ελπίδα. Η παρουσία μας στους ναούς αυτή την περίοδο ας είναι η δική μας καταφατική απάντηση και συνέχεια της οδού της Παναγίας. Με τον τρόπο μας, τον πτωχό και λίγο. Αλλά και την προαίρεση της καρδιάς μας, την οποία εκείνη θα ενισχύει μεσιτεύοντας για μας στον Υιό και Θεό της.

Πηγή: synodoiporia.gr